

התוצרת המושלמת: אחרי שעתיים של עבודה, משיג הצלם את התמונה

פזזה ראשונה: חיוך תמים ויילון

כזוה שניה: שלוש מגכות עוזרות

כזוה שלישית: דרוש מאמץ להחזיק רגל באויר זמן ממושך

כזוה רביעית: זרצל התעייף. אין דבר אפשר גם כך.

נא-כת-ה"א"פ באמא"ה

זה הכל התחיל ברגע משונע במלון. דן- בתל אביב לזן ברנע, הצלם הראשי של "העולם הזה", היה רעיון. ומשצלם טוב ישנו רעיון, זה תמיד מסוכן מאד לכל מי שנמצא בסביבתו.

במקרה הנדון נמצאה בסביבתו אביבה פאר. אז עוד היתה אביבה פרלמן, שלא הלמה כלל על מלכות היופי. היא היתה דוגמנית צעירה, שמשכה לראשונה את עינו של דן ברנע. הוא הנציח את תמונתה על השער. השער מושך תשומת לב כללית אל הצעירה הפרטוגנית. כשהחליטה המערכת לערוך רפורמגיה על בית-המלון החדש, תזמינה את אביבה. אביבה הסכימה.

הרעיון הנורא בא ברגע שנתקלה עינו של דן ברנע בבית-המלון בחדר-לאמבטיות בעל אריזה-החרסינה הירוקים. אמבטיות... דוגמנית... המומה... בעצם, מדוע לא? מעולם עוד לא העז צלם ישראלי לצלם תמונה כזאת. ואם לא עבשיו, בדברי החכם, אז אימתי?

אלא שאין זה דבר פשוט. מליוני קוראי עתונים מצוירים רואים את תמונות-האמבט ההוליבודיות, ואינם חולמים כלל מה עצומה העבודה המושקעת בהן. והרי לבני הוליבוד ישנן כל האפשרויות הטכניות. קודם כל, דרוש חומה המקציפה את המים במידה כזאת שיסתירו לגמרי את הצעירה הערומה השוכבת באמבטיות — מעיני הקורא, מעיני המצלמה, מעיני הצלם וגם מעיני הכתב ושאר הירקות העומדים ליד הצלם, מרגיזים אותו בעצות טפלות ומונעים ממנו את הריכוז הדרוש. שנית, דרושה צעירה יפה, בעלת גוף מתאים, שאינה זקויה במחלת ההתביישות המופרזת, המסוגלת לשכב שעתיים במים המתקררים. והולכים.

לבעיה מס' 1 נמצא פתרון: שמפו רגיל של שערות. לבעיה מס' 2 נמצאה אביבה פרלמן.

העבודה ארכה למעלה משעתיים... מפעם לפעם נשפך שמפו חריש לאמבט. מפעם לפעם הוזרמו מים חמים חדשים. החיובים עלו וירדו מסי אביבה, מסי הצורך. למעלה משני פרטים מולאו בתמונות. אולם אביבה פרלמן לא התעצבנה. גם לא דן ברנע.